

hlížeti k zločinům ostatním. Totéž platí podle § 35 tr. z. pro souběh zločinů s přečiny nebo přestupky, a podle § 267 tr. z. pro souběh více přečinů nebo souběh přečinů s přestupky. Uvedené předpisy nezanechávají pochybnosti o tom, že soud může ukládati tresty jen podle zásad v nich vyslovených a že mu není ponecháno na vůli, zda se chce podle nich řídit nebo ne. Nemůže tedy soud při souběhu dvou nebo více zločinů uložit trest podle toho zločinu, na který je ustanoven trest mírnější. Nemůže proto při odsouzení pro zločin krádeže a zločin zpronevěry uložit trest podle mírnější sazby § 178 tr. z., když podle § 182 tr. z. je na zločin zpronevěry stanoven trest ostřejší, právě tak, jako by nemohl při pouhém odsouzení pro zločin zpronevěry uložit trest podle § 178 tr. z. anebo podle jiného libovolného ustanovení trestního zákona.

Tím, že nalézací soud uložil trest podle sazby uvedené v § 178 tr. z. (mírnější) místo sazby uvedené v § 182 tr. z. (ostřejší), překročil při vyměřování trestu meze, které jsou stanoveny v §§ 32, 34 tr. z., tedy vykročil ze své moci trestní a nepochybil jen při svém arbitrárním uvažování o trestu, ale zavinil tak zmatek, uvedený v § 281, čís. 11 tr. ř., který je dán vždy, když při vyměřování trestu byly porušeny ony zásady hmotného zákona, které jsou nezávislé na volném uvažování soudcovském a kterých proto musí soud vždy dbáti (rozh. čís. 6204 Sb. n. s.). Zásady vyslovené v rozh. čís. 3316 Sb. n. s., kde byl řešen případ podstatně jiný, nelze na tento případ použít.

Bylo proto vyhověno odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství, rozsudek nalézacího soudu byl zrušen ve výroku o trestu, a obžalovanému byl vyměřen trest podle § 182, sazby první, trestního zákona.

Čís. 6370.

Zástupce chudých lze podle § 41 tr. ř. zřídit jen obviněnému, nikoli i jiným osobám, i když jsou oprávněny jednati v jeho prospěch. Zákon o trestním soudnictví nad mládeží nestanoví výjimku z této zásady.

Poranění ve smyslu § 411 tr. z., které pachatel zločinu podle § 125 tr. z. způsobil napadené ženě při násilí, jímž se jí snažil učiniti neschopnou odporu, je součástí vykonaného násilí a nelze je vedle odsouzení pro zločin podle § 125 tr. z. samostatně hodnotiti jako přestupek podle § 411 tr. z.

(Rozh. ze dne 6. října 1939, Zm I 432/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost Antonína P., zákonného zástupce mladistvého obviněného Adolfa P. do rozsudku soudu mládeže, jímž byl mladistvý obviněný Adolf P. uznán vinným proviněním nedokonaného násilného smilstva podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 8, 125 tr. z. a proviněním lehkého poškození na těle podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 411 tr. z., zrušil však z úřední povinnosti podle § 290, odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku, jímž byl trestný čin mladistvého obviněného Adolfa P. kvalifikován též jako provinění lehkého poškození na těle podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 411 tr. z., a tuto kvalifikaci pomínul.

Z d ů v o d ů:

Nalézací soud vrátil stěžovateli podání, obsahující provedení včas ohlášené zmateční stížnosti s výzvou, aby je opatřil podpisem advokáta a do tří dnů vrátil. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 22. srpna 1939 a stěžovatel žádal podáním ze dne 24. srpna 1939, aby mu byl zřízen zástupce chudých k podpisu zmateční stížnosti.

Nalézací soud usnesením ze dne 24. srpna 1939 ustanovil stěžovateli zástupce chudých k podpisu zmateční stížnosti a stěžovatele o tom vyrozuměl, vrátiv mu zmateční stížnost a upozorniv ho na konec lhůty dne 25. srpna 1939.

Podle úředního záznamu byla zmateční stížnost podepsána advokátem dne 25. srpna 1939.

Podle § 41, odst. 3 tr. ř. může býti — za podmínek v tomto zákoně ustanovení uvedených — obviněnému ustanoven zástupce chudých. Z tohoto zákonného ustanovení podle jeho znění, ale i podle jeho smyslu plyne, že mimo obviněného nemůže býti ustanoven zástupce chudých též jiným osobám, i když jsou jinak podle zákona oprávněny vystupovati vedle obviněného v jeho prospěch. Zákon ze dne 11. března 1931, čís. 48 Sb. z. a n. o trestním soudnictví nad mládeží nečiní výjimky.

Stěžovatel, jako otec mladistvého obviněného a v tomto případě zároveň jeho zákonný zástupce, má sice právo podávati opravné prostředky v jeho prospěch, ale podle nahoře uvedeného nemá právo na ustanovení zástupce chudých, a proto mu neměl býti ustanoven zástupce chudých k podpisu provedení zmateční stížnosti; když se tak stalo, nemůže stěžovatel z tohoto zákona odporujícího ustanovení zástupce chudých vyvozovati pro sebe právní účinky.

Následkem toho nelze považovati podpis provedení zmateční stížnosti tímto ustanoveným zástupcem chudých za podepsání advokátem, jak to zákon vyžaduje, a je třeba míti za to, že provedení zmateční stížnosti nebylo podepsáno advokátem ve lhůtě zákonem ustanovené.

Provedení zmateční stížnosti nevyhovuje tedy ustanovení § 1, čís. 3 zák. čís. 3/1878 ř. z. a bylo proto zamítnuto.

V ohlášení zmateční stížnosti není jasně a určitě označen žádný z důvodů zmatečnosti v § 281, čís. 1—11 tr. ř. uvedených, zvláště není výslovně anebo aspoň jasným odkazem uvedena skutečnost, jež má býti důvodem zmatečnosti.

Zmateční stížnost není tedy v této části vůbec provedena a byla proto zamítnuta.

Při přezkoumání věci z úřední povinnosti shledal nejvyšší soud toto: Nalézací soud uznal mladistvého obviněného vinným, že

1. dne 22. června 1939 v katastru obce Č. Boženu K. a dne 25. června 1939 v J. Andělu R. v úmyslu, skutečně vykonaným násilím učiniti je neschopny, aby mu odpor činily, a v tomto stavu jich zneužití k mimomanželské souloži, vykonal činy ke skutečnému provedení vedoucí, k dokonání zlých činů nedošlo však jen pro nemohoucnost, pro překážku odjinud v to příšlou, nebo náhodou,

2. dne 25. června 1939 při činu ad 1. uvedeném úmyslně Andělu R. na těle poškodil, při čemž poranění toto zanechalo po sobě viditelné známky a následky.

Tento trestný čin kvalifikoval nalézací soud jednak jako provinění nedokonaného násilného smilstva podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 8, 125 tr. z., jednak jako provinění lehkého poškození na těle podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 411 tr. z.

Nalézací soud zjišťuje lehké ublížení na těle a praví, že obžalovaný při tom, když se snažil Andělu R. násilím přimět k vykonání soulože, strhl ji na palandu a že Anděla R. při tomto nárazu utrpěla modřinu na stehně pravé nohy.

Z toho plyne, že toto zlé nakládání zapadalo do násilí, jako prostředku, směřujícího k tomu, aby obžalovaný učinil Andělu R. neschopnou odporu. Je proto třeba toto zlé nakládání a jím způsobený výsledek pokládati za část vykonaného násilí, a nelze je zhodnotiti odděleně jako provinění podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 411 tr. z. (Miříčka, str. 112, Altmann I., str. 336.)

Že toto poranění je zahrnuto při tomto trestném činu v násilí, plyne i z ustanovení § 126 tr. z., podle kterého teprve při důležité škodě na zdraví — a k té náleží i poranění — má nastoupiti vyšší sazba.

Když tedy nalézací soud kvalifikoval trestný čin obžalovaného též jako provinění podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a § 411 tr. z., použil v jeho neprospěch nesprávně trestního zákona a zavinil tím důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., k němuž je nejvyšší soud povinen hleděti podle § 290, odst. 1 tr. ř., i když nebyl zmateční stížností vytýkán.

Byl proto rozsudek nalézacího soudu v uvedeném výroku zrušen podle § 290, odst. 1 tr. ř. jako zmatečný a zmíněná kvalifikace byla pomínuta, takže mladistvý obviněný zůstává vinným jen proviněním násilného smilstva podle § 3 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a §§ 8, 125 tr. z.

Čís. 6371.

Týká-li se článek správy divadla a jejího vlivu na hmotné úspěchy představení, nejde o posuzování vědeckého, uměleckého nebo jiného podobného výkonu, nýbrž o novinářskou kritiku, o jejíž beztrestnosti lze uvažovati jen s hlediska důkazu pravdy nebo omluvitelného omylu [§ 6, odst. 2, písm. a), b) zák. o ochraně cti].

(Rozh. ze dne 6. října 1939, Zm II 143/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle §§ 1, 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a uložil nalézacímu soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.